

ΠΕΝΤΕΜΙΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

«**Κ**άλαντιν, κοίτα αυτόν τον βράχο», είπε ο Τιεν. «Όταν τον βλέπεις από διαφορετικές πλευρές, αλλάζει χρώματα».

Ο Καλ τράβηξε το βλέμμα από το παράθυρο, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στον αδελφό του. Ο Τιεν ήταν πια δεκατριών ετών και από ένα ενθουσιώδες αγόρι είχε μεταμορφωθεί σε έναν ενθουσιώδη έφηβο. Αν και είχε ψηλώσει, παρέμενε ακόμα μικρόσωμος για την ηλικία του και τα ατίθασα καστανόμαυρα μαλλιά του αρνούνταν ακόμα κάθε προσπάθεια να μπουν σε τάξη. Καθόταν πάνω στις φτέρνες του πλάι στο βερνικωμένο τραπέζι της τραπεζαρίας από κομποξύλο, έχοντας τα μάτια στο ίδιο ύψος με τη γυαλιστερή του επιφάνεια, και παρατηρούσε μια μικρή, στρογγυλεμένη πέτρα.

Ο Καλ καθόταν σε ένα σκαμνί και καθάριζε μακρόριζες με ένα κοντό μαχαίρι. Οι καφετιές ρίζες ήταν βρόμικες στο εξωτερικό τους και κολλώδεις όταν τις ξεφλούδιζε, έτσι που τα δάχτυλά του είχαν καλυφθεί από ένα πηχτό στρώμα κρεμ. Τέλειωσε το καθάρισμα μιας ρίζας και την έδωσε στη μητέρα του, η οποία την ξέπλυνε και την ψιλόκοψε μέσα στη χύτρα με το βραστό.

«Μαμά, κοίτα», είπε ο Τιεν. Το απογευματινό ηλιόφωτο περνούσε μέσα από το παράθυρο της απάνεμης πλευράς, λούζοντας το τραπέζι. «Από αυτήν τη μεριά, η πέτρα λάμπει κόκκινη, μα από την άλλη είναι πράσινη».

«Μπορεί να είναι μαγική», είπε η Έζινα. Το κάθε κομμάτι της μακρόριζας έπεφτε στο νερό και κάθε πλατσούρισμα έβγαζε μια ελαφρώς διαφορετική νότα.

«Έτσι νομίζω κι εγώ», είπε ο Τιεν. «Ή ίσως έχει μέσα ένα τελώνιο. Ζούνε τελώνια μέσα στις πέτρες;»

«Τα τελώνια ζουν παντού», αποκρίθηκε η Έζινα.

«Δεν είναι δυνατόν να ζουν παντού», είπε ο Καλ ρίχνοντας μία φλούδα στον κουβά που είχε ανάμεσα στα πόδια του. Κοίταξε έξω από το παράθυρο, βλέποντας τη δημοσιά που οδηγούσε από την κομμόπολη στην έπαυλη του άρχοντα.

«Κι όμως, έτσι είναι», είπε η Έζινα. «Τα τελώνια εμφανίζονται όταν κάτι αλλάζει – όταν κάποιος φοβάται ή όταν αρχίζει να βρέχει. Είναι η καρδιά της αλλαγής, άρα βρίσκονται στην καρδιά όλων των πραγμάτων».

«Αυτή η μακρόριζα...» είπε ο Καλ, κοιτάζοντάς την σκεπτικά.

«Έχει κι αυτή ένα τελώνιο».

«Κι αν την κόψεις κομματάκια;»

«Το κάθε κομμάτι έχει ένα δικό του τελώνιο. Μόνο που είναι μικρότερα».

Ο Καλ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας εξεταστικά τη μακρόριζα. Φύτρωναν σε ρωγμές του βράχου όπου συσσωρευόταν το νερό. Είχαν μια αδιόρατη γεύση ορυκτών, αλλά τις καλλιεργούσες εύκολα. Τον τελευταίο καιρό, η οικογένειά του χρειαζόταν τρόφιμα που να μην κοστίζουν πολύ».

«Άρα τρώμε τελώνια», είπε ο Καλ ανέκφραστα.

«Όχι», του απάντησε η μητέρα του. «Τρώμε τις ρίζες».

«Όταν πρέπει να το κάνουμε», πρόσθεσε ο Τιεν με έναν μορφασμό.

«Και τα τελώνια;» επέμεινε ο Καλ.

«Ελευθερώνονται. Επιστρέφουν στο μέρος όπου ζουν».

«Έχω κι εγώ κάποιο τελώνιο;» ρώτησε ο Τιεν, κοιτάζοντας το στήθος του.

«Εσύ έχεις ψυχή, μωρό μου. Είσαι ένας άνθρωπος. Όμως τα κομμάτια του σώματός σου ίσως κρύβουν τελώνια μέσα τους. Πολύ μικρά τελώνια».

Ο Τιεν τσίμπησε το δέρμα του, σαν να προσπαθούσε να βγάλει έξω τα μικροσκοπικά τελώνια».

«Η κοπριά...», είπε ξαφνικά ο Καλ.

«Καλ!» φώναξε απότομα η Έζινα. «Δε λένε τέτοια λόγια την ώρα του φαγητού».

«Η κοπριά...», επέμεινε ο Καλ. «Έχει κι αυτή τελώνια».

«Μάλλον θα έχει».

«Τελώνια κοπριάς», είπε ο Τιεν και χασκογέλασε.

Η μητέρα του συνέχιζε να φιλοκόβει τις ρίζες. «Για ποιόν λόγο όλες αυτές οι ερωτήσεις, έτσι ξαφνικά;»

Ο Καλ σήκωσε τους ώμους. «Δεν... δεν ξέρω. Έτσι».

Τον τελευταίο καιρό σκεφτόταν με ποιον τρόπο λειτουργούσε ο κόσμος και ποια ήταν η δική του θέση μέσα σε αυτόν. Τα άλλα παιδιά της ηλικίας του δεν αναρωτιόνταν για τη θέση τους στον κόσμο. Οι περισσότεροι γνώριζαν τι τους επιφύλασσε το μέλλον – δουλειά στα χωράφια.

Όμως ο Καλ είχε επιλογή. Τους τελευταίους λίγους μήνες είχε τελικά πάρει την απόφασή του. Θα γινόταν στρατιώτης. Ήταν πια δεκαπέντε χρονών και θα μπορούσε να δηλώσει εθελοντής όταν ο επόμενος στρατολόγος περνούσε από την κωμόπολη. Αυτό ακριβώς σχεδίαζε να κάνει. Δε θα αμφιταλαντευόταν άλλο. Θα μάθαινε να πολεμάει, κι αυτό θα ήταν όλο. Ή μήπως όχι;

«Θέλω να καταλάβω», είπε. «Απλώς θέλω τα πάντα να βγάζουν νόημα».

Η μητέρα του χαμογέλασε, ντυμένη με το καφετί φόρεμα της δουλειάς, τα μαλλιά δεμένα σε αλογοουρά και την κορυφή του κεφαλιού κρυμμένη κάτω από το κίτρινο μαντίλι της.

«Γιατί χαμογελάς;» τη ρώτησε εκνευρισμένα.

«Ωστε, απλώς θέλεις τα πάντα να βγάζουν νόημα».

«Ναι».

«Τότε την επόμενη φορά που κάποιοι ζηλωτές θα περάσουν από την πόλη για να κάψουν προσευχές και να ανυψώσουν τα Καλέσματα των ανθρώπων, θα τους διαβιβάσω το μήνυμά». Χαμογέλασε ευγενικά. «Μέχρι τότε, συνέχισε να ξεφλούδιζεις ρίζες».

Ο Καλ αναστέναξε, αλλά έκανε όπως του είπε. Κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρο και παραλίγο να του πέσει η ρίζα από την έκπληξη. Μια άμαξα κατέβαινε τη δημοσιά από την έπαυλη. Αισθάνθηκε ένα πετάρισμα νευρικού δισταγμού. Πίστευε ότι τα είχε σχεδιάσει όλα, όμως τώρα που είχε φτάσει η στιγμή, το μόνο που ήθελε ήταν να μείνει στη θέση του και να συνεχίζει το ξεφλούδισμα. Σίγουρα θα του δινόταν κι άλλη ευκαιρία...

Όχι, όμως. Σηκώθηκε, προσπαθώντας να κρύψει το άγχος από τη φωνή του. «Πάω να πλυθώ», είπε δείχνοντας τα βρομισμένα χέρια του.

«Πρώτα έπρεπε να ξεπλύνεις τις ρίζες όπως σου είπα», παρατήρησε η μητέρα του.

«Το ξέρω», είπε ο Καλ. Μήπως ο στεναγμός της θλίψης του είχε

ακουστεί ψεύτικος; «Μπορεί να πάω να τις ξεπλύνω τώρα, όλες μαζί».

Η Έζινα δεν είπε τίποτα καθώς ο γιος της μάζευε τις ρίζες που είχαν απομείνει, πήγαινε ως την πόρτα –νιώθοντας την καρδιά του να χτυπάει δυνατά– και έβγαινε στο απογευματινό φως.

«Βλέπεις», είπε ο Τιεν, πίσω του. «Από αυτήν τη μεριά είναι πράσινη. Δεν νομίζω πως είναι τελώνιο, μαμά. Είναι το φως. Αυτό αλλάζει το χρώμα της πέτρας...»

Η πόρτα έκλεισε πίσω του. Ο Καλ άφησε κάτω τις ρίζες και άρχισε να τρέχει μέσα στους δρόμους της Τζακόπετρας, προσπερνώντας άνδρες που έκοβαν ξύλα, γυναίκες που άδειαζαν νερά από το πλύσιμο των πιάτων και μια παρέα παππούδων που κάθονταν στα σκαλιά, κοιτάζοντας το ηλιοβασίλεμα.

Έχωσε τα χέρια μέσα σε ένα βαρέλι βρόχινου νερού αλλά δε σταμάτησε για να τα τινάξει. Έκανε τον γύρο του σπιτιού του χοιροβοσκού Μάμπρουου και μετά προσπέρασε το κοινοτικό νερό – τη μεγάλη στέρνα από πέτρα που ήταν σκαμμένη στο κέντρο της πόλης για να μαζεύει το νερό της βροχής. Ύστερα ακολούθησε το ανάχωμα, την απότομη λοφοπλαγιά πίσω από την οποία ήταν κτισμένη η κωμόπολη ώστε να προστατεύεται από τις θύελλες.

Εκεί, ανακάλυψε μια μικρή συστάδα κοντοπιθάρων. Τα δέντρα εκείνα ήταν γεμάτα ρόζους και είχαν το ύψος ανθρώπου. Τα φύλλα τους φύτρωναν μόνο από τις απάνεμες πλευρές τους και διέτρεχαν το μήκος του κάθε δέντρου σαν τα σκαλιά μιας ανεμόσκαλας, δονούμενα από το ελαφρύ αεράκι. Καθώς ο Καλ πλησίαζε, τα μεγάλα φύλλα που έμοιαζαν με σημαίες κόλλησαν απότομα πάνω στους κορμούς, βγάζοντας μια σειρά από κοφούς κρότους.

Ο πατέρας του Καλ στεκόταν από την άλλη πλευρά, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη. Περίμενε στο σημείο όπου η δημοσιά από την έπαυλη περνούσε μπροστά από την Τζακόπετρα. Ο Λίριν πρόσεξε τον Καλ και γύρισε ξαφνιασμένος προς το μέρος του. Φορούσε τα πιο καλά του ρούχα: ένα μπλε πανωφόρι με κουμπιά στα πλάγια, όπως αυτά που φορούσαν οι ανοιχτομάτηδες. Από κάτω, όμως, φορούσε ένα φθαρμένο λευκό παντελόνι. Κοίταξε τον Καλ μέσα από τα γυαλιά του.

«Θα έρθω μαζί σου», τραύλισε ο Καλ. «Στην έπαυλη».

«Πώς το ήξερες;»

«Όλοι το ξέρουν», είπε ο Καλ. «Νόμιζες ότι δε θα μιλούσαν αν μάθαιναν ότι ο Λαμπρός Άρχοντας Ρόσον σε προσκάλεσε σε δείπνο; Εσένα, από όλους τους ανθρώπους;»

Ο Λίριν έστρεψε τα μάτια αλλού. «Είπα στη μάνα σου να σε απασχολήσει».

«Προσπάθησε». Ο Καλ μόρφασε. «Μάλλον θα ακούσω μεγάλη κατσάδα όταν ανακαλύψει τις μακρόριζες αφημένες πλάι στην εξώπορτα».

Ο Λίριν δεν αποκρίθηκε. Η άμαξα σταμάτησε εκεί κοντά, κάνοντας τους τροχούς να τρίξουν πάνω στην πέτρα.

«Δε θα είναι ένα ευχάριστο και χαλαρό δείπνο, Καλ», είπε ο Λίριν.

«Δεν είμαι ηλίθιος, πατέρα». Άλλωστε, είχαν πει στην Έζινα ότι δε χρειάζονταν πια τις υπηρεσίες της στην κωμόπολη... Τελικά υπήρχε λόγος για τον οποίο είχαν καταλήξει να τρώνε μακρόριζες. «Αν πρόκειται να του μιλήσεις στα ίσα, θα πρέπει να έχεις κάποιον δίπλα σου για να σε στηρίξει».

«Κι αυτός ο κάποιος είσαι εσύ;»

«Δεν έχεις κι άλλον από μέσα».

Ο αμαξάς ξερόβηξε. Δεν κατέβηκε για να ανοίξει την πόρτα της άμαξας, όπως θα έκανε για τον Λαμπρό Άρχοντα Ρόσον.

Ο Λίριν λοξοκοίταξε τον Καλ.

«Αν θέλεις να με διώξεις, θα φύγω», είπε ο Καλ.

«Όχι. Αφού το θέλεις τόσο, έλα μαζί μου». Ο Λίριν πλησίασε την άμαξα και άνοιξε την πόρτα. Δεν ήταν το πολυτελές, χρυσοποικίλο όχημα που χρησιμοποιούσε ο Ρόσον. Ήταν η δεύτερη άμαξα, πιο παλιά και καφετιά. Ο Καλ μπήκε μέσα, νιώθοντας ένα κύμα ενθουσιασμού για τη μικρή του νίκη – και ένα εξίσου δυνατό κύμα πανικού.

Επιτέλους, θα συναντούσαν τον Ρόσον πρόσωπο με πρόσωπο.

Τα καθίσματα στο εσωτερικό της άμαξας ήταν καταπληκτικά και το κόκκινο ύφασμα που τα κάλυπτε ό,τι πιο μαλακό είχε αισθανθεί ο Καλ στη ζωή του. Κάθισε και το κάθισμα βούλιαξε με εντυπωσιακό τρόπο. Ο Λίριν κάθισε απέναντι στον Καλ κλείνοντας την πόρτα και ο αμαξάς χτύπησε το καμουτσίκι του για να κάνει τα άλογα να ξεκινήσουν. Το όχημα έκανε στροφή και άρχισε να ανηφορίζει κροταλίζοντας. Όσο μαλακό κι αν ήταν το κάθισμα, ο δρόμος ήταν πολύ ανώμαλος, κάνοντας τα δόντια του Καλ να χτυπούν μεταξύ τους. Ήταν χειρότερο κι από το ταξίδι με κάρο, αν κι αυτό πιθανώς να συνέβαινε επειδή πήγαιναν πιο γρήγορα.

«Γιατί δεν ήθελες να το μάθουμε;» ρώτησε ο Καλ.

«Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα πήγαινα».

«Τι άλλο θα μπορούσες να κάνεις;»

«Θα μπορούσα να μετακομίσω», είπε ο Λίριν. «Θα σας έπαιρνα μαζί μου στην Κάρμπρανθ και θα ξέφευγα για πάντα από αυτήν την κωμόπολη, αυτό το βασίλειο και τις μικροκακίες του Ρόσον».

Ο Καλ ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα με έκπληξη. Αυτό ήταν κάτι που δεν είχε περάσει από το νου του. Ξαφνικά, τα πάντα φάνηκαν να διευρύνονται. Το μέλλον του άλλαζε, αναδιπλωνόταν, παίρνοντας μια εντελώς καινούρια μορφή. Ο πατέρας του, η μητέρα του, ο Τιεν... μαζί του. «Αλήθεια;»

Ο Λίριν έγενεψε αφηρημένα. «Ακόμα κι αν δεν πηγαίναμε στην Κάρμπρανθ, είμαι σίγουρος ότι πολλές μικρές πόλεις των Αλέθιων θα μας υποδέχονταν με χαρά. Οι περισσότερες δεν είχαν ποτέ έναν γιατρό για να φροντίζει τους κατοίκους τους. Παίρνουν ό,τι καλύτερο μπορούν από ντόπιους οι οποίοι έχουν μάθει τα περισσότερα από όσα ξέρουν μέσα από τις δεισιδαιμονίες ή ξεετάζοντας κάποιιο τραυματισμένο τσαλ. Θα μπορούσαμε να πάμε ακόμα και στην Κόλιναρ. Είμαι αρκετά ικανός για να πιάσω δουλειά εκεί ως βοηθός γιατρού».

«Γιατί δεν πάμε, τότε; Γιατί δεν το έχουμε ήδη κάνει;»

Ο Λίριν κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Δεν ξέρω. Πρέπει να φύγουμε. Είναι το πιο λογικό. Έχουμε τα χρήματα κι είμαστε ανεπιθύμητοι εδώ. Ο άρχοντας της πόλης μας μισεί, οι κάτοικοι δεν μας εμπιστεύονται, ο ίδιος ο Πατέρας της Θύελλας φαίνεται να έχει βάλει σκοπό να μας τσακίσει». Υπήρχε κάτι στη χροιά της φωνής του Λίριν. Μετάνιωνε για όσα δεν είχε κάνει;

«Κάποτε προσπάθησα πολύ να φύγω», είπε ο Λίριν πιο ήρεμα. «Όμως υπάρχει κάτι που δένει την ιδιαίτερη πατρίδα ενός ανθρώπου με την καρδιά του. Νοιάζομαι αυτούς τους ανθρώπους, Καλ. Έχω ξεγεννήσει τα παιδιά τους, έχω δέσει τα σπασμένα τους κόκαλα, έχω θεραπεύσει τις πληγές τους. Τα τελευταία χρόνια τους έχεις δει να βγάζουν τον χειρότερο εαυτό τους, όμως υπήρχε και μια εποχή πριν απ' αυτό, μια καλή εποχή». Γύρισε προς το μέρος του Καλ, πλέκοντας τα χέρια του μπροστά του, ενώ η άμαξα συνέχισε να κροταλίζει. «Είναι δικοί μου, γιε μου. Κι εγώ είμαι δικός τους. Είναι πια ευθύνη μου, τώρα που πέθανε ο Βίστιου. Δεν μπορώ να τους αφήσω στον Ρόσον».

«Ακόμα κι αν δεν τους αρέσει αυτό που κάνει;»

«Ειδικά εξαιτίας αυτού του γεγονότος». Ο Λίριν έπιασε το κεφάλι του με το ένα χέρι. «Μα τον Πατέρα της Θύελλας, μου ακούγεται πιο χαζό, τώρα που το λέω φωναχτά;».

«Όχι, μην το λες, νομίζω πως σε καταλαβαίνω», είπε ο Καλ σηκώνοντας τους ώμους. «Φαντάζομαι πως θα συνεχίζουν να έρχονται σε εμάς όταν χτυπάνε. Παραπονιούνται για το πόσο αφύσικο είναι να ανοίγεις το σώμα κάποιου, αλλά συνεχίζουν να έρχονται. Κάποτε αναρωτιόμουν το γιατί».

«Και κατέληξες σε κάποιο συμπέρασμα;»

«Από μια άποψη. Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι προτιμούν να μείνουν ζωντανοί για να σε καταριούνται μερικές ακόμα μέρες. Αυτή είναι η δουλειά τους. Ακριβώς όπως δική σου δουλειά είναι να τους γιατρεύεις. Ένας άνθρωπος μπορεί να λείει πολλά, αλλά η καρδιά του βρίσκεται εκεί που ακουμπάει τις σφαίρες του». Ο Καλ ζάρωσε το μέτωπο. «Νομίζω ότι πράγματι εκτιμούσαν τη δουλειά σου».

Ο Λίριν χαμογέλασε. «Σοφά λόγια. Συνεχώς ξεχνάω ότι κοιτεύεις να γίνεις άντρας, Καλ. Πότε πρόλαβες και μεγάλωσες δίχως να το καταλάβω;»

Τη νύχτα που παραλίγο να μας ληστέψουν, σκέφτηκε αμέσως ο Καλ. Εκείνη τη νύχτα που έριξες το φως στους άνδρες που βρίσκονταν έξω από το σπίτι μας και απέδειξες ότι η γενναιότητα δεν έχει να κάνει με το αν κρατάς δόρυ σε κάποια μάχη.

«Σφάλλεις, ωστόσο σε κάτι», είπε ο Λίριν. «Μου είπες ότι εκτιμούσαν τη δουλειά μου. Όμως πρέπει να σου πω ότι συνεχίζουν να την εκτιμούν. Είναι αλήθεια ότι γκρινιάζουν, αλλά αυτό το έκαναν πάντοτε. Επίσης, μας αφήνουν φαγητό».

Ο Καλ ξαφνιασθηκε. «Σοβαρά;»

«Πώς νομίζεις ότι τρώγαμε, αυτούς τους τελευταίους τέσσερις μήνες;»

«Μα-»

«Φοβούνται τον Ρόσον και έτσι δεν το διατυμπανίζουν. Αφήνουν το φαγητό στη μητέρα σου όταν εκείνη πηγαίνει να καθαρίσει ή το χώνουν μέσα στο νεροβάρελο όταν το βρίσκουν άδειο».

«Μα αυτοί προσπάθησαν να μας ληστέψουν».

«Είναι οι ίδιοι που μας φέρνουν φαγητό».

Ο Καλ συλλογιζόταν τα λόγια του πατέρα του καθώς η άμαξα έφτανε στην έπαυλη. Είχε περάσει καιρός από τότε που είχε επισκεφτεί το μεγάλο, δώροφο κτήριο. Ήταν κατασκευασμένο με μια συνηθισμένη οροφή που έγερνε προς την πλευρά που χτυπούσαν οι θύελλες, αλλά ήταν πολύ μεγαλύτερο. Οι τοίχοι του ήταν από χοντρές λευκές πέτρες και στην απάνεμη πλευρά είχε μεγαλοπρεπείς, τετράγωνους κίονες.

Θα έβλεπε και τη Λάραλ; Ντρεπόταν με το πόσο συχνά τη σκεφτόταν τον τελευταίο καιρό.

Μπροστά στην έπαυλη υπήρχε μια χαμηλή πέτρινη μάντρα σκεπασμένη με κάθε είδους εξωτικά φυτά. Στο πάνω μέρος φύτρωναν βραχομπουμπούκια και τα κλήματα τους κρέμονταν προς την εξωτερική πλευρά. Συστάδες μιας βολβώδους ποικιλίας σχιστοφλοιού φύτρωναν στην εσωτερική πλευρά, δημιουργώντας μια

εικόνα με πολλά χρώματα: πορτοκαλί, κόκκινο, κίτρινο και γαλάζιο. Κάποια σημεία έμοιαζαν με στοίβες ρούχων και είχαν πτυχές απλωμένες σαν βεντάλιες. Κάποια άλλα έμοιαζαν με κέρατα. Τα περισσότερα είχαν προεξοχές που έμοιαζαν με νήματα και που αναδεδούνταν από τον άνεμο. Ο Λαμπρός Άρχοντας Ρόσον φρόντιζε τα κτήματά του πολύ περισσότερο από όσο ο Βίστιου.

Πέρασαν ανάμεσα στους ασβεστωμένους κίονες και μπήκαν από την χοντρή ξύλινη δίφυλλη πόρτα. Ο προθάλαμος είχε χαμηλή οροφή και ήταν διακοσμημένος με κεραμικά. Σφαίρες ζιρκονίων πρόσφεραν ένα θαμπό γαλάζιο φως.

Τους υποδέχθηκε ένας ψηλός υπηρέτης που φορούσε μακρύ μαύρο σακάκι και φουλάρι με ζωηρό μοβ χρώμα. Ήταν ο Νάτιρ, ο οποίος είχε γίνει προσωπάρχης από τότε που είχε πεθάνει ο Μίλιβ. Καταγόταν από το Ντάλιλακ, μια μεγάλη παραθαλάσσια πόλη του βορρά.

Ο Νάτιρ τους οδήγησε σε μια τραπεζαρία όπου βρήκαν τον Ρόσον να κάθεται σε ένα μακρύ τραπέζι από μαυρόξυλο. Είχε πάρει βάρος, αν και όχι τόσο πολύ ώστε να τον αποκαλεί κανείς παχύσαρκο. Διατηρούσε ακόμη το γκριζαρισμένο γένι του και τα μαλλιά του έπεφταν λαδωμένα και σκέπαζαν τον γιακά του. Φορούσε λευκό παντελόνι και ένα σφιχτό κόκκινο γιλέκο πάνω από λευκό πουκάμισο.

Είχε ήδη ξεκινήσει να τρώει και οι πικάντικες οσμές έκαναν το στομάχι του Καλ να γουργουρίζει. Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που είχε φάει τελευταία φορά χοιρινό; Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν πέντε διαφορετικά είδη σάλτσας και το κρασί του Ρόσον είχε ένα βαθύ, κρυσταλλικό πορτοκαλί χρώμα. Έτρωγε μόνος και η Λάραλ ή ο γιος του δε φαίνονταν πουθενά.

Ο υπηρέτης τους έδειξε ένα πλαϊνό τραπέζι που ήταν στρωμένο στο δωμάτιο δίπλα στην τραπεζαρία. Ο πατέρας του Καλ έριξε μια λοξή ματιά και μετά πήγε στο τραπέζι του Ρόσον και κάθισε εκεί. Ο Ρόσον σταμάτησε, έχοντας μισοφέρει το πιρούνι του ως τα χείλη, κάνοντας την πικάντικη καφετιά σάλτσα να στάξει πάνω στο τραπέζι μπροστά του.

«Ανήκω στη δεύτερη ναν και έχω λάβει προσωπική πρόσκληση για να δειπνήσω μαζί σου», είπε ο Λίριν. «Σίγουρα θα τηρείς τα έθιμα των κοινωνικών τάξεων αρκετά σωστά για να μου παραχωρήσεις μια θέση στο τραπέζι σου».

Ο Ρόσον έτριξε τα δόντια, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, ο Καλ κάθισε δίπλα στον πατέρα του. Πριν φύγει για να λάβει μέρος στον πόλεμο της Θρυμματισμένης Πε-

διάδας, *έπρεπε* να γνωρίζει: Ήταν ο πατέρας του θαρραλέος ή δειλός;

Στο φως των σφαιρών που είχαν στο σπίτι τους, ο Λίριν φαινόταν πάντοτε αδύναμος. Δούλευε μέσα στο χειρουργείο του, αδιαφορώντας για τα όσα έλεγαν οι κάτοικοι της κωμόπολης για αυτόν. Είχε πει στον γιο του ότι δεν *έπρεπε* να εξασκείται στη χρήση του δόρατος και του απαγόρευε ακόμα να το να σκεφτεί να καταταγεί στον στρατό. Δεν ήταν αυτές ενέργειες ενός δειλού; Όμως πριν από πέντε μήνες, ο Καλ τον είχε δει να επιδεικνύει ένα θάρρος που ποτέ δεν περίμενε.

Κάτω από το ήρεμο γαλάζιο φως της έπαυλης του Ρόσον, ο Λίριν κοιτούσε κατάματα έναν άνδρα που βρισκόταν πολύ πάνω από αυτόν σε κοινωνική τάξη, πλούτο κι εξουσία. Δεν έδειχνε καν αμηχανία. Πώς τα κατάφερνε; Η καρδιά του Καλ χτυπούσε ανεξέλεγκτα. *Έπρεπε* να ακουμπήσει τα χέρια πάνω στους μηρούς του ώστε να κρύβει και να μην προδίδει τη νευρική του κατάσταση.

Ο Ρόσον έκανε νόημα σε έναν υπηρέτη και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα είχαν ετοιμαστεί άλλες δύο θέσεις στο τραπέζι. Οι τοίχοι του δωματίου παρέμεναν σκοτεινοί. Το τραπέζι του Ρόσον ήταν ένα φωτισμένο νησί μέσα σε μια αχανή μαύρη έκταση.

Πλάι τους έβαλαν δοχεία με νερό για το πλύσιμο των χεριών και πετσέτες από σκληρό λευκό ύφασμα. Ήταν ένα γεύμα για ανοιχτομάτηδες. Σπάνια ο Καλ είχε φάει τόσο καλό φαγητό. Προσπάθησε να μη γελοιοποιηθεί. Πήρε διστακτικά ένα πιρούνι και μιμήθηκε τις κινήσεις του Ρόσον, χρησιμοποιώντας το μαχαίρι του για να κόψει ένα κομμάτι κρέας και να το φέρει στο στόμα του. Το κρέας ήταν νόστιμο και τρυφερό, αν και τα καρυκεύματα ήταν πολύ πιο καυτερά από εκείνα που είχε συνηθίσει.

Ο Λίριν δεν έφαγε. Με τους αγκώνες ακουμπισμένους πάνω στο τραπέζι, παρακολουθούσε τον Λαμπρό Άρχοντα να δειπνεί.

«Ήθελα να σου δώσω την ευκαιρία να φας με την ησυχία σου πριν να μιλήσουμε για σοβαρά ζητήματα», είπε τελικά ο Ρόσον. «Όμως εσύ δε φαίνεσαι διατεθειμένος να αποδεχθείς τη γενναιοδωρία μου».

«Πράγματι».

«Ωραία, λοιπόν», είπε ο Ρόσον παίρνοντας ένα κομμάτι πατι-κωμένου ψωμιού από το πανέρι. Το τύλιξε γύρω από το πιρούνι του και μετά κάρφωσε αρκετά κομμάτια λαχανικών ταυτόχρονα και τα έφαγε μαζί με το ψωμί. «Πες μου, τότε, πόσο καιρό νομίζεις πως μπορείς να με αψηφάς; Η οικογένειά σου έχει εξαθλιωθεί».

«Τα πάμε μια χαρά», δήλωσε ο Καλ.

Ο Λίριν τον λοξοκοίταξε, αλλά δεν τον μάλωσε επειδή είχε παρέμβει. «Ο γιος μου έχει δίκιο. Μπορούμε να επιβιώσουμε. Αν δεν τα καταφέρουμε ούτε σ' αυτό, μπορούμε να φύγουμε. Δε θα υποκύψω στις επιθυμίες σου, Ρόσον».

«Αν έφευγες», είπε ο Ρόσον, σηκώνοντας το ένα δάχτυλο, «θα επικοινωνούσα με τον άρχοντα της καινούριας πόλης σου και θα του έλεγα για τις σφαίρες που μου έκλεψες».

«Αν γινόταν δικαστική έρευνα, θα την κέρδιζα. Εξάλλου, ένας χειρουργός είναι προστατευμένος από τις περισσότερες απαιτήσεις που θα μπορούσες να έχεις από αυτόν». Ήταν αλήθεια – όσοι ασκούσαν κάποιο σημαντικό λειτουργήμα μέσα σε μια πόλη, όπως επίσης και οι μαθητευόμενοί τους, είχαν ειδική προστασία ακόμη και από τους ανοιχτομάτηδες. Ο νομικός βορίνιος κώδικας σχετικά με τα πολιτικά δικαιώματα ήταν αρκετά περίπλοκος και ο Κάλαντιν δυσκολευόταν ακόμα να τον καταλάβει.

«Ναι, θα κέρδιζες σε μια δικαστική έρευνα», είπε ο Ρόσον. «Ήσουν πολύ λεπτολόγος και προετοίμασες ακριβώς τα κατάλληλα έγγραφα. Ήσουν όμως μόνος σου με τον Βίστιοιου όταν τα σφράγιζε. Παράξενο που κανένας από τους γραμματείς του δε βρισκόταν εκεί τη συγκεκριμένη στιγμή».

«Οι γραμματείς του ήταν αυτοί που του διάβασαν τα έγγραφα».

«Και μετά έφυγαν από το δωμάτιο».

«Επειδή αυτήν την εντολή πήραν από τον Λαμπρό Άρχοντα Βίστιοιου. Αυτό, τουλάχιστον, πιστεύω να το παραδέχθηκαν».

Ο Ρόσον σήκωσε τους ώμους. «Δε χρειάζεται να αποδείξω ότι έκλεψες τις σφαίρες, χειρουργέ. Το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να συνεχίσω αυτό που κάνω τώρα. Ξέρω ότι η οικογένειά σου τρέφεται με αποφάγια. Πόσο ακόμα θα συνεχίσεις να τους κάνεις να υποφέρουν για να ικανοποιείς τον εγωισμό σου;»

«Δεν πρόκειται να τους εκφοβίσεις – ούτε κι εμένα, άλλωστε».

«Δε σε ρωτάω αν φοβάσαι. Σε ρωτάω αν πεινάς».

«Ασφαλώς και όχι», απάντησε ο Λίριν με ψυχρότερη φωνή. «Αν μας λείπει το φαγητό, μπορούμε να τραφούμε με την προσοχή που μας δείχνεις τόσο απλόχερα, Λαμπρέ Άρχοντα. Νιώθουμε τα μάτια σου να μας παρακολουθούν, ακούμε τους ψιθύρους σου προς τους κατοίκους της κωμόπολης. Κρίνοντας από τον βαθμό του ενδιαφέροντός σου, θα έλεγε κανείς ότι αυτός που φοβάται είσαι εσύ».

Ο Ρόσον έμεινε ακίνητος, κρατώντας άψυχα το πιρούνι στο χέρι. Τα λαμπερά του πράσινα μάτια στένεψαν και τα χείλη του σφίχτηκαν. Μέσα στο σκοτάδι, τα μάτια εκείνα έμοιαζαν σχεδόν να ακτινοβολούν. Ο Καλ έπρεπε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια

για να μη ζαρώσει κάτω από το βάρος εκείνου του αποδοκιμαστικού βλέμματος. Οι ανοιχτομάτηδες σαν τον Ρόσον είχαν έναν αέρα εξουσίας στα μάτια τους.

Δεν είναι πραγματικός ανοιχτομάτης, αλλά ένας παραπεταμένος! Κάποτε θα δω από κοντά αληθινούς ανοιχτομάτηδες – ανθρώπους με τιμή.

Ο Λίριν του ανταπέδωσε το βλέμμα ατάραχα. «Κάθε μήνα που αντέχουμε είναι κι ένα πλήγμα στην εξουσία σου. Δεν μπορείς να βάλεις να με συλλάβουν, επειδή θα κέρδιζα σε περίπτωση δικαστικής έρευνας. Έχεις προσπαθήσει να στρέψεις τους άλλους εναντίον μου, αλλά ξέρουν καλά – βαθιά μέσα τους – ότι με χρειάζονται».

Ο Ρόσον έσκυψε μπροστά. «Δε μ' αρέσει καθόλου το μικρό κεφαλοχώρι σας».

Ακούγοντας αυτή την παράταιρη απάντηση, ο Λίριν ζάρωσε το μέτωπο με απορία.

«Δε μου αρέσει να μου φέρονται σαν να είμαι εξόριστος», συνέχισε ο Ρόσον. «Δε μου αρέσει να ζω τόσο μακριά από οτιδήποτε σημαντικό. Πιο πολύ απ' όλα, όμως, δε μου αρέσουν οι σκουρομάτηδες που θεωρούν ότι βρίσκονται κάπου πάνω από την πραγματική τους θέση στην κοινωνία».

«Δυσκολεύομαι να συμμεριστώ τον πόνο σου».

Ο Ρόσον ρουθούνησε περιφρονητικά. Κοίταξε το πιάτο του, λες και το φαγητό είχε χάσει οποιαδήποτε γεύση. «Ωραία, λοιπόν. Ας κάνουμε μια... συμφωνία. Θα πάρω τα εννιά δέκατα των σφαιρών κι εσύ μπορείς να κρατήσεις τις υπόλοιπες».

Ο Καλ πετάχτηκε αγανακτισμένος από το κάθισμά του. «Ο πατέρας μου δε θα μπορούσε ποτέ να-»

«Καλ», τον διέκοψε ο Λίριν. «Μπορώ να μιλήσω εγώ για λογαριασμό μου».

«Σίγουρα δε θα δεχτείς να κάνεις μια τέτοια συμφωνία».

Ο Λίριν δεν απάντησε αμέσως. Τελικά, είπε, «Καλ, πήγαινε στην κουζίνα να δεις αν έχουν κάποιο φαγητό που να σου αρέσει περισσότερο».

«Πατέρα, όχι-»

«Πήγαινε, γιε μου». Η φωνή του Λίριν ήταν αυστηρή.

Ήταν αλήθεια; Μετά από όλα όσα είχαν συμβεί, ο πατέρας του απλώς θα συνθηκολογούσε; Ο Καλ ένιωσε το πρόσωπό του να γίνεται κατακόκκινο και βγήκε τρέχοντας από την τραπεζαρία. Ήξερε τον δρόμο για την κουζίνα. Όσο ήταν ακόμα παιδί, έτρωγε εκεί συχνά μαζί με τη Λάραλ.

Έφυγε όχι επειδή του το είχε πει ο πατέρας του, αλλά επειδή δεν ήθελε ούτε ο πατέρας του ούτε ο Ρόσον να διακρίνουν τα συναισθήματά του: θλίψη επειδή είχε σηκωθεί για να αποκηρύξει την πρόταση του Ρόσον ενώ ο πατέρας του σχεδίαζε να κάνει μια συμφωνία μαζί του, ταπείνωση επειδή ο πατέρας του είχε *σκεφθεί* την πιθανότητα συμφωνίας, αγανάκτηση για την αποβολή του. Ντράπηκε πολύ όταν συνειδητοποίησε πως είχε βάλει τα κλάματα. Προσπέρασε δυο φρουρούς του Ρόσον που στέκονταν στην πόρτα, η οποία ήταν φωτισμένη μονάχα από ένα λαδοφάναρο με χαμηλωμένη φλόγα που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. Το κεχριμπαρένιο φως του τόνιζε τα τραχιά χαρακτηριστικά τους.

Ο Καλ τους προσπέρασε βιαστικά, στρίβοντας σε μια γωνία πριν σταματήσει πλάι σε μια γλάστρα, παλεύοντας με τα συναισθήματά του. Από τη γλάστρα φύτρωνε ένα αμπελομπουμπούκι εσωτερικού χώρου, μιας ποικιλίας που είχε καλλιεργηθεί ώστε τα μπουμπούκια της να παραμένουν ανοιχτά. Μερικά κωνοειδή λουλούδια ξεφύτρωναν μέσα από το υποτυπώδες κέλυφος. Η λάμπα στον τοίχο από πάνω τους έβγαζε ένα μικροσκοπικό, πνιγμένο φως. Βρισκόταν στα πίσω δωμάτια της έπαυλης, κοντά στα διαμερίσματα του υπηρετικού προσωπικού όπου δε χρησιμοποιούνταν σφαίρες για φωτισμό.

Ο Καλ ακούμπησε την πλάτη στον τοίχο, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Ένιωθε σαν ένας από τους Δέκα Τρελούς – ειδικά σαν τον Κάμπιν, ο οποίος συμπεριφερόταν σαν παιδί ενώ ο ίδιος ήταν ενήλικας. Πώς όμως έπρεπε να αντιμετωπίσει τις ενέργειες του Λίριν;

Σκούπισε τα δάκρυά του και μετά άνοιξε σπρώχνοντας τη διπλή πόρτα της κουζίνας. Ο Ρόσον συνέχιζε να έχει στη δούλεψή του τον μάγειρα του Βίστιου. Ο Μπαρμ ήταν ένας ψηλός, λεπτός άνδρας με μαύρα μαλλιά που τα είχε πλεγμένα σε κοτσίδα. Περπατούσε παράλληλα με τον πάγκο της κουζίνας, δίνοντας οδηγίες στους βοηθούς του, ενώ δυο Πάρσι μπαινόβγαιναν από την πίσω πόρτα της έπαυλης, μεταφέροντας κασόνια με τρόφιμα. Ο Μπαρμ κρατούσε μια μακριά, μεταλλική κουτάλα την οποία χτυπούσε πάνω σε κάποια χύτρα ή τηγάνι κάθε φορά που έδινε μια εντολή.

Έριξε μόνο ένα βλέμμα στον Καλ με τα καστανά του μάτια και μετά είπε σε έναν από τους υπηρέτες να φέρει ψωμί και ρύζι τάλιου ανακατεμένο με φρούτα. Ήταν ένα παιδικό γεύμα και ο Καλ αισθάνθηκε ακόμα μεγαλύτερη ντροπή επειδή ο Μπαρμ είχε καταλάβει αμέσως για ποιο λόγο τον είχαν στείλει στην κουζίνα.

Ο Καλ προχώρησε προς μια εσοχή για να περιμένει το φαγητό. Ήταν ασβεστωμένη και διέθετε ένα πέτρινο τραπέζι. Κάθισε κάτω,

ακουμπώντας τους αγκώνες πάνω στην πέτρα και κρύβοντας το κεφάλι μέσα στα χέρια του.

Γιατί τον εξόργιζε τόσο πολύ η σκέψη πως ο πατέρας του θα μπορούσε να παραδώσει τις περισσότερες από τις σφαίρες με αντάλλαγμα την ασφάλεια; Ήταν αλήθεια πως, αν αυτό πράγματι συνέβαινε, δε θα είχε αρκετά για να στείλει τον Καλ για σπουδές στην Κάρμπρανθ. Όμως εκείνος είχε ήδη αποφασίσει πως θα γινόταν στρατιώτης, άρα δεν είχε καμιά σημασία. Ή μήπως είχε;

Θα καταταχτώ στον στρατό, σκέφτηκε ο Καλ. Θα το σκάσω από το σπίτι και μετά...

Ξαφνικά, εκείνο το όνειρο – το σχέδιό του – φαινόταν απίστευτα παιδιάστικο. Ανήκε σε ένα αγόρι που έπρεπε να τρώει φαγητό με καρπούς και που του άξιζε να το βγάζουν από το δωμάτιο όταν οι άνδρες συζητούσαν μεταξύ τους σοβαρά ζητήματα. Όμως, για πρώτη φορά, η σκέψη ότι δε θα σπούδαζε κοντά στους χειρουργούς τον γέμιζε με θλίψη.

Η πόρτα της κουζίνας άνοιξε με πάταγο. Ο γιος του Ρόσον, ο Ρίλιρ, μπήκε μέσα καμαρωτός, μιλώντας με το άτομο που βρισκόταν πίσω του. «...δεν ξέρω για ποιο λόγο ο πατέρας μου επιμένει να είναι όλα τόσο απελπιστικά εδώ μέσα. Λαδοφάναρα στους διαδρόμους; Θα μπορούσε να δείχνει περισσότερο επαρχιώτης; Θα του έκανε καλό αν έβγαινε για κανένα κυνήγι. Έτσι θα μπορούσαμε να κάνουμε και κάτι ευχάριστο σε αυτό το ξεχασμένο μέρος».

Ο Ρίλιρ πρόσεξε τον Καλ αλλά το βλέμμα του τον προσπέρασε, όπως κάποιος θα μπορούσε να δει και να προσπεράσει με το βλέμμα ένα σκαμνί ή ένα ράφι για τα κρασιά.

Το βλέμμα του Καλ είχε καρφωθεί στο άτομο που ακολουθούσε τον Ρίλιρ. Ήταν η Λάραλ, η κόρη του Βίστιου.

Τόσα πολλά είχαν αλλάξει. Είχε περάσει τόσοσ καιρός και η παρουσία της ξύπνησε μέσα του παλιά συναισθήματα. Ντροπή, αναστάτωση. Να το ήξερε η ίδια πως οι γονείς του ήλπιζαν να τον παντρεύουν μαζί της; Απλώς και μόνο η παρουσία της παραλίγο να τον κάνει να τα χάσει εντελώς. Όμως, όχι. Αν ο πατέρας του μπορούσε να κοιτάζει τον Ρόσον κατάματα, μπορούσε να κάνει κι αυτός το ίδιο μ' εκείνη.

Ο Καλ σηκώθηκε όρθιος και κούνησε το κεφάλι προς το μέρος της. Εκείνη τον λοξοκοίταξε, κοκκίνισε ελαφρά και μπήκε μέσα μαζί με μια γριά παραμάννα.

Τι είχε συμβεί στη Λάραλ που ήξερε, το κορίτσι με τα λυτά ξανθά και μαύρα μαλλιά που του άρεσε να σκαρφαλώνει σε βράχια και να τρέχει μέσα στα χωράφια; Τώρα ήταν ντυμένη με ένα κομψό

κίτρινο μεταξωτό φόρεμα, ένα φόρεμα της μόδας για μια ανοιχτομάτα γυναίκα, ενώ τα περιποιημένα μαλλιά της ήταν βαμμένα μαύρα για να καλυφθούν οι ξανθές τρίχες. Το αριστερό της χέρι ήταν κρυμμένο με σεμνότητα μέσα στο μανίκι της. Η Λάραλ έμοιαζε πια με ανοιχτομάτα.

Τα πλούτη του Βίστιου – όσα είχαν απομείνει απ’ αυτά – είχαν περάσει στα χέρια της. Όταν ο Ρόσον είχε παραλάβει την εξουσία πάνω στην Τζακόπετρα και του είχε παραχωρηθεί η έπαυλη και τα γύρω κτήματα, ο Υψηλός Πρίγκιπας Σάντεας είχε δώσει στη Λάραλ μια προίκα ως αποζημίωση.

«Εσύ», είπε ο Ρίλιρ, δείχνοντας με το πιγούνι τον Καλ και μιλώντας με μια άνετη πρωτευουσiάνικη προφορά. «Κάνε μας τη χάρη και φέρε μας κάτι να φάμε. Θα καθίσουμε εδώ, στην εσοχή».

«Δεν είμαι υπηρέτης στην κουζίνα».

«Και λοιπόν;»

Ο Καλ κοκκίνισε.

«Αν περιμένεις κάποιο φιλοδώρημα ή ανταμοιβή μόνο και μόνο επειδή θα μας φέρεις να φάμε...»

«Δεν είμαι – θέλω να πω-» Ο Καλ κοίταξε την Λάραλ. «Εξήγησέ του, Λάραλ».

Εκείνη κοίταξε αλλού. «Άντε, λοιπόν, μικρέ», του είπε, «κάνε αυτό που σου είπανε. Πεινάμε».

Ο Καλ την κοίταξε με ανοιχτό το στόμα και μετά ένωσε το πρόσωπό του να κοκκινίζει ακόμα περισσότερο. «Δεν... δεν πρόκειται να σας φέρω τίποτα», κατάφερε να τραυλίσει. «Δε θα το έκανα όσες σφαίρες κι αν μου χαρίζατε. Δεν είμαι παιδί για όλες τις δουλειές, αλλά χειρουργός».

«Αα, ώστε είσαι ο γιος αυτού».

«Είμαι», απάντησε ο Καλ, ξαφνιασμένος με το πόσο περήφανα πρόφερε τα λόγια του. «Δεν πρόκειται να με εκφοβίσεις, Ρίλιρ Ρόσον, όπως και ο πατέρας σου δεν μπορεί να εκφοβίσει τον δικό μου».

Μόνο που κάνουν μια συμφωνία αυτήν τη στιγμή...

«Ο πατέρας μου δε μου είχε ποτέ αναφέρει πόσο διασκεδαστικός είσαι», είπε ο Ρίλιρ, γέροντας με την πλάτη πάνω στον τοίχο. Φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος από τον Καλ, κι όχι μονάχα δύο, όπως πράγματι ήταν. «Όστε το θεωρείς ντροπή να φέρεις φαγητό σε κάποιον; Πιστεύεις ότι το να είσαι χειρουργός σε κάνει πολύ καλύτερο από τους υπηρέτες της κουζίνας;»

«Όχι, βέβαια. Απλώς αυτό δεν είναι το Κάλεσμά μου».

«Και ποιο είναι το Κάλεσμά σου;»

«Να γιαιτρεύω τους αρρώστους».

«Αν δε φάω, δε θα αρρωστήσω; Δεν μπορείς λοιπόν να θεωρήσεις ως καθήκον σου να με ταΐσεις;»

Ο Καλ συνοφρυώθηκε. «Δεν... δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα».

«Εγώ βλέπω πως είναι πολύ παρόμοιο».

«Γιατί δεν πας να πάρεις φαγητό από μόνος σου;»

«Δεν είναι αυτό το Κάλεσμά μου».

«Και ποιο ακριβώς είναι το δικό σου Κάλεσμά;» ανταπάντησε ο Καλ, στρέφοντας τα λόγια του νεαρού εναντίον του.

«Είμαι διάδοχος του άρχοντα της πόλης», είπε ο Ρίλιρ. «Καθήκον μου είναι να ηγούμαι – να φροντίζω ώστε οι δουλειές να γίνονται και οι άνθρωποι να απασχολούνται με παραγωγικά έργα. Έτσι, δίνω σημαντικές αναθέσεις σε χασομέρηδες σκουρομάτηδες για να τους κάνω χρήσιμους».

Ο Καλ δίστασε, ενώ ένιωθε τον θυμό του να μεγαλώνει.

«Βλέπεις πώς δουλεύει το μικρό μυαλό του;» είπε ο Ρίλιρ στην Λάραλ. «Σαν μια φωτιά έτοιμη να σβήσει, καίει τα λιγοστά της καύσιμα και φτύνει καπνό. Να, κοίτα, το πρόσωπό του έχει κοκκινίσει από τη ζέστη».

«Ρίλιρ, σε παρακαλώ», είπε η Λάραλ, ακουμπώντας το χέρι της στο μπράτσο του.

Ο Ρίλιρ την λοξοκοίταξε και μετά γύρισε τα μάτια προς τα ταβάνι. «Μερικές φορές είσαι τόσο επαρχιώτισσα όσο κι ο πατέρας μου, καλή μου». Όρθωσε το κορμί του και, με μια όψη παραίτησης, την οδήγησε πέρα από την εσοχή, μέσα στην κανονική κουζίνα.

Ο Καλ ξανακάθισε τόσο βαριά πάνω στον πάγκο ώστε παραλίγο να μελανιάσει τα πόδια του από τη φόρα. Ένας μικρός υπηρέτης του έφερε το φαγητό του και το άφησε στο τραπέζι του, όμως αυτό απλώς υπενθύμισε στον Καλ πως ήταν ακόμα παιδί. Έτσι, δεν το έφαγε αλλά μονάχα το κοιτούσε μέχρι που ο πατέρας του μπήκε στην κουζίνα. Ο Ρίλιρ και η Λάραλ είχαν ήδη φύγει.

Ο Λίριν μπήκε μέσα στην εσοχή και κοίταξε τον Καλ. «Δεν έφαγες».

Ο Καλ κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Θα έπρεπε. Ήταν δωρεάν. Έλα να φύγουμε».

Βγήκαν αμίλητοι από την έπαυλη μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Η άμαξα τους περίμενε και σύντομα ο Καλ βρέθηκε καθισμένος απέναντι στον πατέρα του. Ο οδηγός ανέβηκε στη θέση του, κάνοντας την άμαξα να ταρακουνηθεί, και ξεκίνησε τα άλογα με ένα τίναγμα του καμισκιού του.

«Θέλω να γίνω χειρουργός», είπε ξαφνικά ο Καλ.

Το πρόσωπο του πατέρα του, κρυμμένο μέσα στις σκιές, ήταν ανεξιχνίαστο. Όταν όμως μίλησε, ακουγόταν μπερδεμένος. «Το ξέρω, γιε μου».

«Δε με κατάλαβες. Θέλω να γίνω χειρουργός. Δε θέλω να το σκάσω για να καταταχτώ στον στρατό».

Μέσα στο σκοτάδι, ακολούθησε σιωπή.

«Είχες σκεφτεί τέτοιο πράγμα;» ρώτησε ο Λίριν.

«Ναι», παραδέχθηκε ο Καλ. «Ήταν παιδιάστικο. Όμως αποφάσισα μόνος μου ότι προτιμώ να μάθω τη χειρουργική».

«Γιατί; Τι σε έκανε να αλλάξεις;»

«Θέλω να ξέρω πώς σκέφτονται», είπε ο Καλ, δείχνοντας με το πιγούνι του την έπαυλη πίσω τους. «Είναι εκπαιδευμένοι να μιλάνε με κόμπους κι εγώ θα πρέπει να ξέρω να τους αντιμετωπίσω και να τους αντιμιλήσω. Όχι να διπλώνομαι σαν...» Δίστασε.

«Σαν τι;» ρώτησε ο Λίριν με έναν αναστεναγμό.

Ο Καλ δάγκωσε τα χείλη του, αλλά πίεσε τον εαυτό του να ρωτήσει. «Πόσες σφαίρες συμφώνησες να του δώσεις; Θα έχω αρκετές για να πάω στην Κάρμπρανθ;»

«Δεν του έδωσα τίποτα».

«Μα-»

«Ο Ρόσον κι εγώ μιλήσαμε για αρκετή ώρα, διαφωνώντας για το ποσοστό. Προσποιήθηκα ότι νευρίασα και έφυγα».

«Προσποιήθηκες;» ρώτησε ο Καλ, μπερδεμένος.

Ο πατέρας του έσκυψε μπροστά, ψιθυρίζοντας ώστε να είναι σίγουρος ότι ο αμαξάς δεν μπορούσε να τον ακούσει. Όμως με το ταρακούνημα και το θόρυβο των τροχών πάνω στην πέτρα, δεν υπήρχε τέτοιος φόβος. «Πρέπει να νομίζει πως είμαι έτοιμος να λυγίσω. Η σημερινή συνάντηση έγινε για να του δώσω την εντύπωση του απελπισμένου. Ένα ισχυρό μέτωπο στην αρχή, ακολουθούμενο από αγανάκτηση, ώστε να τον αφήσω να νομίζει πως με έχει στο χέρι. Τελικά, μια υποχώρηση. Θα με ξανακαλέσει σε μερικούς μήνες, αφού πρώτα με αφήσει να βράσω στο ζουμί μου».

«Όμως εσύ δεν σκοπεύεις να λυγίσεις, σωστά;» ψιθύρισε ο Καλ.

«Όχι. Αν του δώσω κάποιες σφαίρες, θα τον κάνω να θέλει και τις υπόλοιπες. Οι περιοχές αυτές δεν έχουν την παραγωγή που είχαν στο παρελθόν και ο Ρόσον έχει σχεδόν πτωχεύσει από τις χαμένες πολιτικές μάχες. Ακόμα δεν ξέρω ποιος υψηλός άρχοντας φρόντισε να τον στείλει εδώ για να μας βασανίσει, αλλά θα ήθελα να βρισκόμουν μαζί του για μερικά λεπτά μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο».

Η αγριότητα με την οποία ο Λίριν είπε τα τελευταία λόγια συ-

γκλόνισε τον Καλ. Δεν είχε ακούσει ποτέ άλλοτε τον πατέρα του να απειλεί ότι θα βιαιοπραγήσει πάνω σε κάποιον, έστω και με τα λόγια.

«Μα γιατί να περάσεις αυτή τη δοκιμασία από μιας αρχής;» ψιθύρισε ο Καλ. «Είπες ότι μπορούμε να του αντισταθούμε. Το ίδιο πιστεύει και η μητέρα. Δε θα τρώμε καλά, αλλά δε θα πεθάνουμε κι από την πείνα».

Ο πατέρας του δεν απάντησε, αν και φαινόταν ανήσυχος.

«Πρέπει να τον κάνεις να πιστέψει ότι θα συνθηκολογήσουμε;» είπε ο Καλ. «Ή πως είμαστε έτοιμοι να το κάνουμε πολύ σύντομα; Έτσι ώστε να πάψει να αναζητά τρόπους να μας υποσκάψει; Έτσι ώστε να στρέψει την προσοχή του στο να κάνει μια συμφωνία μαζί σου και να μην-»

Ο Καλ πάγωσε. Διέκρινε κάτι άγνωστο στο βλέμμα του πατέρα του. Κάτι σαν ενοχή. Ξαφνικά, όλα έβγαζαν νόημα – ένα ψυχρό, τρομερό νόημα.

«Μα τον Πατέρα της Θύελλας», ψιθύρισε ο Καλ. «Πραγματικά έκλεψες τις σφαίρες, έτσι δεν είναι;»

Ο πατέρας του παρέμεινε σιωπηλός, κρυμμένος μέσα στις σκιές του εσωτερικού της παλιάς άμαξας.

«Γι' αυτό ήσουν τόσο τσιτωμένος από τότε που πέθανε ο Βίστιου», ψέλλισε ο Καλ. «Το ποτό, η ανησυχία... Είσαι ένας κλέφτης! Είμαστε μια οικογένεια κλεφτών!»

Η άμαξα πήρε μια στροφή και το βιολετί φως του Σάλας φώτισε το πρόσωπο του Λίριν. Δε φαινόταν τόσο απειλητικό από μια τέτοια γωνία – αντίθετα, έδειχνε εύθραυστο. Έπλεξε τα χέρια μπροστά του και τα μάτια του καθρέφτισαν το φεγγαρόφωτο. «Ο Βίστιου δεν είχε τα λογικά του στη διάρκεια των τελευταίων ημερών της ζωής του, Καλ» ψιθύρισε. «Ήξερα πως, με τον θάνατό του, θα χάναμε την υπόσχεση ενός συνοικεσίου. Η Λάραλ δεν είχε ακόμη φτάσει στη μέρα της ενηλικίωσής της και ο καινούριος άρχοντας της πόλης δε θα άφηνε έναν σκουρομάτη να πάρει την κληρονομιά της μέσω ενός γάμου».

«Κι έτσι τον λήστεψες;» Ο Καλ ένιωθε να ζαρώνει.

«Βεβαιώθηκα ότι θα τηρούνταν οι υποσχέσεις που είχαν δοθεί. Έπρεπε να κάνω κάτι. Δεν μπορούσα να βασιστώ στη γενναιοδωρία του καινούριου άρχοντα. Κι όπως βλέπεις, είχα δίκιο».

Όλον αυτόν τον καιρό, ο Καλ υπέθετε ότι ο Ρόσον τους καταδίωκε από κακία και μοχθηρία. Όπως αποδεικνυόταν, όμως, είχε δίκιο. «Δεν μπορώ να το πιστέψω».

«Αλλάζει τόσο πολύ τα πράγματα;» είπε σιγανά ο Λίριν. Η όψη

του ήταν βασανισμένη κάτω από το αμυδρό φως. «Τι αλλάζει τώρα, δηλαδή;»

«Τα πάντα».

«Και μαζί τίποτα. Ο Ρόσον συνεχίζει να θέλει αυτές τις σφαίρες κι εμείς συνεχίζουμε να τις αξίζουμε. Είμαι σίγουρος πως κι ο ίδιος ο Βίστιου, αν είχε τα συγκαλά του, θα ήθελε να μας τις χαρίσει».

«Μα δεν τα είχε».

«Όχι».

Τα πράγματα ήταν τα ίδια, αλλά ταυτόχρονα και διαφορετικά. Ένα βήμα και είχαν έρθει τα πάνω κάτω. Ο κακός είχε γίνει ο ήρωας και ο ήρωας ο κακός. «Δεν... δεν ξέρω αν αυτό που έκανες ήταν απίστευτα γενναίο ή απίστευτα κακό».

Ο Λίριν αναστέναξε. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις». Έγειρε πίσω στο κάθισμα. «Σε παρακαλώ, μην πεις στον Τιεν τι κάναμε». Τι κάναμε. Άρα η Έζινα τον είχε βοηθήσει. «Όταν μεγαλώσεις περισσό-τερο, θα καταλάβεις».

«Μπορεί», είπε ο Καλ κουνώντας σκεπτικά το κεφάλι. «Όμως είναι και κάτι που δεν έχει αλλάξει. Θέλω να πάω στην Κάρμπρανθ».

«Ακόμα και με κλεμμένες σφαίρες;»

«Θα βρω τον τρόπο να τις επιστρέψω – όχι στον Ρόσον, αλλά στη Λάραλ».

«Πολύ σύντομα θα ανήκει κι αυτή στην οικογένεια του Ρόσον», είπε ο Λίριν. «Μάλλον θα πρέπει να περιμένουμε την αναγγελία του αρραβώνα της με τον Ρίλιρ πριν από το τέλος της χρονιάς. Ο Ρόσον δε θα την αφήσει να του ξεφύγει, τώρα μάλιστα που έχει χάσει και κάθε πολιτική εύνοια από την Κόλιναρ. Αντιπροσωπεύει μία από τις λίγες ελπίδες που έχει ο γιος του να συμμαχήσει με έναν καλό οίκο».

Ο Καλ αισθάνθηκε το στομάχι του να ανακατεύεται στο άκουσμα του ονόματος της Λάραλ. «Πρέπει να μάθω. Ίσως να μπορώ να...»

Να μπορέσει τι; Σκέφτηκε. Να πας πίσω και να την πείσεις να αφήσει τον Ρίλιρ για σένα; Γελοίο.

Σήκωσε το βλέμμα και είδε τον πατέρα του που είχε σκύψει το κεφάλι και έδειχνε θλιμμένος. Ήταν πράγματι ήρωας – όπως και κακούργος. Όμως για την οικογένειά του ήταν ήρωας. «Δεν πρόκειται να το πω στον Τιεν», ψιθύρισε. «Και θα χρησιμοποιήσω τις σφαίρες για να πάω στην Κάρμπρανθ και να σπουδάσω».

Ο πατέρας του σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε.

«Θέλω να μάθω να κοιτάζω τους ανοιχτομάτηδες όπως εσύ»,

είπε ο Καλ. «Οποιοσδήποτε από αυτούς μπορεί να με γελοιοποιήσει. Θέλω να μάθω να μιλάω σαν κι αυτούς και να σκέφτομαι σαν κι αυτούς».

«Εγώ θέλω να σπουδάσεις για να μπορείς να βοηθάς ανθρώπους, γιε μου. Όχι για να μπορείς να αντιμιλάς στους ανοιχτομάτηδες».

«Νομίζω πως μπορώ να τα κάνω και τα δύο, αν μπορέσω να μάθω πώς να είμαι αρκετά έξυπνος».

Ο Λίριν ρουθούνησε ενοχλημένος. «Είσαι αρκετά έξυπνος από μόνος σου, γιε μου. Έχεις αρκετά από τη μάνα σου μέσα σου για να μπορείς να αποστομώνεις όλους τους ανοιχτομάτηδες. Το πανεπιστήμιο θα σου δείξει τον τρόπο, Καλ».

«Θέλω να ξεκινήσω με το κανονικό μου όνομα», αποκρίθηκε εκείνος ξαφνιάζοντας τον εαυτό του. «Κάλαντιν». Ήταν ένα ανδρικό όνομα. Πάντα τον ενοχλούσε που έμοιαζε τόσο πολύ με όνομα ανοιχτομάτη. Τώρα ένιωθε πως του ταίριαζε.

Δεν ήταν ένας σκουρομάτης αγρότης, αλλά δεν ήταν και ένας ανοιχτομάτης άρχοντας. Ήταν κάτι ενδιάμεσο. Ο Καλ ήταν ένα παιδί που ήθελε να καταταγεί στο στρατό επειδή αυτό ονειρεύονταν τα άλλα αγόρια. Ο Κάλαντιν θα ήταν ο Άντρας που θα σπούδαζε χειρουργός και θα μάθαινε όλους τους τρόπους των ανοιχτομάτηδων. Κάποια μέρα θα επέστρεφε σ' αυτή την κωμόπολη και θα αποδείκνυε στον Ρόσον, τον Ρίλιρ και την ίδια τη Λάραλ πως είχαν κάνει λάθος που τον είχαν απορρίψει.

«Ωραία, λοιπόν... Κάλαντιν», είπε ο Λίριν.